

For øvrigt kunde det godt med nogen Ret gøres gældende: Hvorfor skal det Barn, som en Mand avler i Hor og Ægteskabsbrud, være daarligere stillet end det, som en gift Kone avler lige saa vel i Hor og Ægteskabsbrud? Jeg synes, ærlig talt, ikke, at der i Grunden er saa stor Forskel, naar den vedkommende Hustru aabent staar i Forhold til Husvennen eller hvad Navn, han nu kan have. Jeg ved ikke, hvorfor Husvennen skal have en mere privilegeret Stilling end Faderen. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor en saadan Husven skal have alt frit i Huset.

Saa er der Moderens Pligt til at opgive Faderens Navn. Det kan jo være noget vanskeligt, naar hun er saa rigt forsynet, at der er flere, der kunne konkurrere om Fadernavnet. Men alligevel maa hun jo, hvis hun vil have Bidrag til sit Barn, gøre et Udvalg mellem dem, der med en vis Ret kunne konkurrere om den Ære at være Fader til Barnet. Men jeg kan ikke rigtig se, hvorfor hun ikke skulde have Pligt til, saa vidt det er hende muligt, at opgive Faderens Navn; og det forekommer ogsaa mig, at Barnet har en vis Ret til at bære sin Faders Navn; navnlig mener jeg, at de Børn, som fødes udenfor Ægteskabet, og som man tillægger Arveret efter deres Fader, maa man dog ogsaa give Ret — og for Resten ogsaa Pligt — til at bære Faderens Navn. Det kan dog ikke nytte noget, at give et Barn Arveret efter Faderen, naar det ikke kan faa at vide, hvem Faderen er, og ikke kan dokumentere, at det virkelig er den Mands Barn, som er bleven udlagt som dets Fader. Saa vidt mente jeg dog, at man kunde komme, at den Slags uægte Børn — om man saa kan sige — fik baade Ret og Pligt til at bære deres Faders Navn. Jeg ved ikke rigtig, naar det blev indført, at de Børn, som fødes udenfor Ægteskab, ikke faa Faderens Navn; men i alt Fald ved jeg, at for 50—60 Aar siden var det almindeligt, at de fik Faderens Navn, og da forlangte Præsten — i alt Fald, saa vidt jeg kender det, paa den Egn, hvor jeg er kendt — at de Børn, som fødtes udenfor Ægteskab, bleve døbt med Faderens Navn, og altsaa, lige saa fuldt som de ægte Børn, fik Faderens Navn. Naar der skete en Forandring i vor Lovgivning i denne Henseende, ved jeg ikke, jeg er jo ikke Jurist.

Med Hensyn til den saakaldte kongelige Fødselsstiftelse, saa kan man nu efter min Mening se paa den med forskellige Øjne. Jeg har ikke stort tilovers for

denne Fødselsstiftelse. Jeg skal ikke bruge saa stærke Udtryk om denne Stiftelse, som afdøde Tang brugte i 1887; men jeg tror ikke, at Fødselsstiftelsen er oprettet med det særlige Formaal at komme de fattige fødende Kvinder til Hjælp, jeg tror snarere, at Hovedhensigten ved Oprettelsen af denne Stiftelse har været den, at der kunde de rige og fornemme, som havde været uheldige og vare komne galt af Sted, gaa hen — som Tang sagde i sin Tid — og skjule deres Synd og deres Skam. Og naar de vare færdige og vare komne godt paa Benene igen, kom de ud, og saa var der ingen, der kendte noget til den Ting, og saa kunde de begynde, hvor de slap, og fortsætte. Det er slet ikke saa let at bryde med saadanne gamle Privilegier. Et Skridt har den højtærede Minister jo nu gjort, og det er jeg ham meget taknemmelig for. Selvfølgelig vilde jeg med mit Syn paa disse Forhold have ønsket, at han havde faaet Lov til at raade sig selv. Jeg indrømmer, som den højtærede Minister sagde, at han forelægger udmærkede Lovforslag, men dette Forslag vilde, hvis han her havde faaet Lov til at raade sig selv, have været endnu en Streg bedre.

Jeg kan ikke undlade til Slut at gøre en ganske kort Bemærkning om den højtærede Justitsminister. Han er jo vistnok den af alle Regeringens Medlemmer, som man har kritiseret haardest og skarpest, og imod hvem man har rettet de sværeste Beskyldninger; og det har tidt undret mig, naar han har siddet der henne paa sin Stol uden at fortrække en Mine, uden at røre en Muskel, medens han har ladet det regne ned over sig; og saa slaar han en skøn Dag som et Lyn fra en klar Himmel ned i Tinget, midt i Vrøvlet, midt i Kritikken, med de mest humane Forslag

Formanden: Det ærede Medlem brugte vist et uheldigt Udtryk.

J. Nielsen: Ja, det var det ogsaa. Jeg tror nok, at man kan sige, at de Forslag, som den højtærede Minister har fremsat, og som han har været saa heldig at faa gennemført, have været de humaneste og de bedste af de Forslag, vi have faaet gennemførte, og de, som række videst; og de have netop været til udelukkende Fordel for de smaa og de fattigste og de mest fortrykte her i vort Samfund. Man behøver blot at nævne Loven om forbryderiske og forsømte Børn, Tuberk-